

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984746752/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

»Det er lige meget.« Hun tog af den halvkolde torsk og fik sovs, inden fruén var oppe.

»Hæv — sådan sørger du for mine folk, som holder forretningen gående og passer deres sager, mens du—«

»Nu har jeg fået.« sa frøken Hansen stille og begyndte at pille ben fra.

Laursen stod krummet forover med krogede kløer, med bred, parallelt åbnet mund og øjnene lige ved at springe ud — et sindbillede på energien, men så fattede han sig, idet han så på frøken Hansen; han tog sin tallerken og gik ind i kontoret. Fruén så godt, han glemte skeen, men vovede ikke et ord, før han var borte. Hvem skulde bringe skeen bagefter, men rask, inden han kom igen? Karl påtog sig det farlige hværv.

»Det kunde De gjerne skåne mig for.« sa fru Laursen. »Hvorfor skal De også være imod mig?«

»Dette her var jo godt nok.« sa frøken Hansen og spiste hurtigt.

»Ja men De ved jo, hvordan min mand er. Hvad fornøjelse kan De ha af at sætte ham op imod mig?«

Frøken Hansen rystede afvisende på hodet og passede sin tallerken, men fruén gennemgik alligevel sin lidelses-historie. Hun kunde den udenad og fortalte den delvis i den lyriske novellestil, som nu er noget forældet, men hun blev ikke færdig for Hertha:

»Herregud moer, hvad kan det hjælpe noget at tale om det?«

Og så græd fru Laursen og skaffede sig lidt oprejsning ved at skænde på børnene for deres kulde, men der kom ingen medlidenhed, den blev afpresset dem for tit, til at der kunde være noget hver gang. Kun Karl gik hen til hende og var kærlig — han var tretten år — men han sa dog:

»Ti nu stille, moer, faer er jo en gang sådan,« og det var jo ingen trøst. Den søgte hun så hos frøken Hansen: